

NON סטופ

אין ישראל

חיילי צבאות ה' « העמפ'אן ישראל אור מנחם' צפת
המגזין החודשי « עלון מס' 1 (14) « חודש אלול » התשע"ד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

סתנ"ש הסידי

המפקד:

כי ב -

770 הרבי נמצא

ודואג לתת לכל יהודי את

הכוחות להתגבר במלחמה עם היצר הרע וכך לזרז את ההתגלות של המשיח.

החייל: ואם אני נמצא פה אני לא מקבל כוחות מהרבי?

המפקד: לא, ח"ו. בכל מקום שיהודי נמצא הרבי חושב עליו ונותן לו כוחות, אבל כשנמצאים במקום שהרבי נמצא בגשמיות מרגישים הרבה יותר את הכוחות שהרבי נותן וזה פשוט משפיע עלינו.

החייל: אז מה אני יעשה, אני נשאר בארץ ואני רוצה גם כוחות להביא את ההתגלות?

המפקד: פעם הרבי רשם לחסיד אחד שכל בוקר כשהוא קם שיצייר לעצמו את הפנים של הרבי ויחשוב מה הרבי דורש ממנו לעשות היום וזה יתן לו כוח לעשות מה שצריך. כך גם אנחנו שמוליק, נצייר את הפנים של הרבי ונחשוב מה הרבי רוצה שנעשה כדי לפעול את ההתגלות וזה יתן לנו כוחות להתמודד.

המפקד: טוב שמוליק, כבר מאוחר צריך ללכת לישון ובעז"ה עוד נמשיך.

החייל: תודה המפקד, לילה טוב. וכמוכן שלא

אשכח לשאול את עצמי מחר בבוקר מה הרבי רוצה ממני...

המפקד: מצויין לילה טוב, חלומות חסידיים. תחלום על הרבי...

המפקד: שמוליק, דיברתי עם המח"ט שיתן לנו אישור לדבר קצת אחרי כיבוי אורות.

החייל: מה באמת?!

המפקד: כן. אז מה נשמע שמוליק? איך הולך בקעמפ? אתה נהנה?

החייל: כן, בטח, הכל מצויין. אני כבר מחכה לטיול ליומיים. רק חבל שבפעילות היום לא היית. לאן הלכת?

המפקד: בדיוק סגרתי כרטיס טיסה לרבי אז הייתי קצת עסוק.

החייל: מה, אתה טס?

המפקד: כן, בטח, עוד חודש ושבוע. אני מאוד מחכה לזה...

החייל: בטח אתה רוצה להיות כבר על המטוס, להגיע לאמריקה, לפגוש את כל החברים, לשבת ולדבר...

המפקד: שמוליק, הכל טוב ויפה אבל זאת לא המטרה שבשבילה אנחנו נוסעים לרבי. לרבי נוסעים כדי לשאוב כוחות!!

החייל: מה זאת אומרת "לשאוב כוחות"?

המפקד: נכון שלפעמים קשה לנו לקום בבוקר בזמן, להתפלל מתוך הסיידור ולעשות מה שצריך?

החייל: נכון, ו...

המפקד: כי היצר הרע תמיד מפריע ומקשה עלינו ובפרט בזמן שלפני הגאולה שהגלות יותר קשה, אז כשנוסעים לרבי מקבלים כוחות להתמודד עם זה ולהתגבר על כל זה

החייל: ולמה דווקא ב-770?

"...הוא רוקד ושמה בשמחה הכי גדולה, השמחה דקבלת פני משיח צדקנו! ובאופן שאינו מתבייש בריקודו, ואדרבה - הוא רוקד "לעיני כל ישראל", לקבל פני משיח צדקנו. וכשמישהו שואל אותו: מה קרה? מה פתאום אתה רוקד כל כך, לשמחה מה זו עושה?! . . . הוא עונה, או שאלו העומדים מסביבו ויודעים כבר עונים: מה זאת אומרת? וכי אינך יודע מה שנכתב כבר בעיתונים, **שמיח כבר הגיע!** ותיכף ומייד הוא מגיע לכאן, ולוקח את כולנו בתוך כלל ישראל לנסיעה עם ענני שמיא לארצנו הקדושה ולבית המקדש השלישי.."

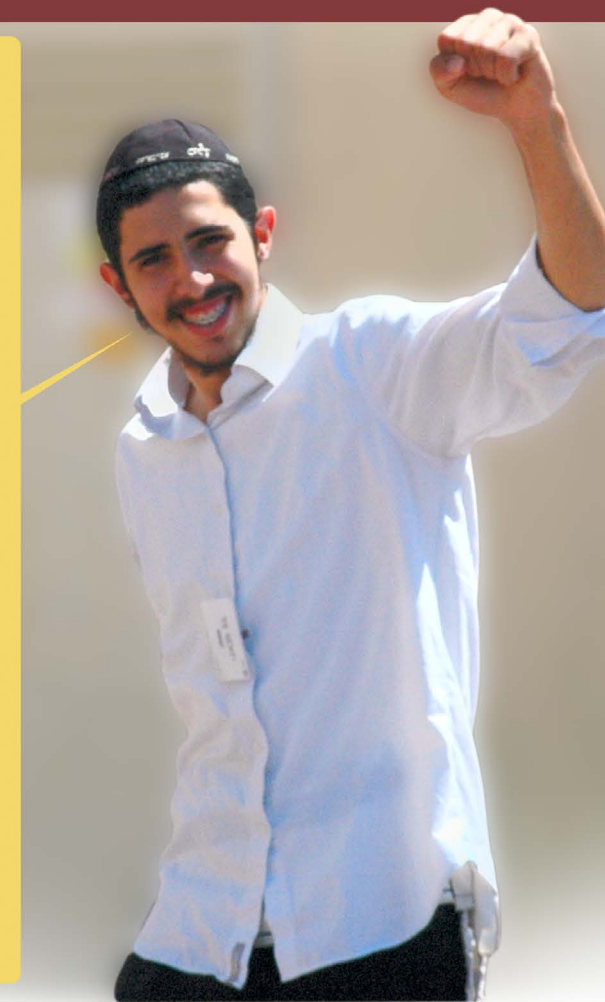
(משיחת ליל חגה"ס היתש"ב)

תארו לעצמכם חייל קומנדו של צבא ארצות הברית, שעובר אימונים מפרקים במשך תקופה ארוכה, לאחר שהשקיעו בו המון כוחות ומשאבים, שולחים אותו למשימת ריגול מסוכנת במדינה עויינת, דמיינו לכם שאחרי שמצניחים אותו בקושי רב מתוך מטוס חמקן, הוא מחליט לשכוח מהמשימה והולך לבלות ולטייל... שוכח מהתפקיד הגורלי שהוטל עליו... זאת הבגידה הכי גדולה שיכולה להיות!...

חיילים יקרים, אנו זכינו להיות חיילי הקומנדו של הרבי מלך המשיח שליט"א - החיילים שנלחמים בכל הכת, ברגעים האחרונים של הגלות, ומביאים את הגאולה האמיתית והשלימה נאוו!!!

חיילים, אנו לא נרפה ולא נשקוט עד שנזכה לחזות כבר בהתגלות המלאה והמושלמת של אבינו היקר והאהוב - הרבי מלך המשיח שליט"א.

כתיבה ומתיחה טובה ללילה טוב ולמחרת, מזכרת 'נון סטופ' - היתש"ה.

מנהל מערכת ועורך ראשי יוסי בן תמר; עיצוב ועימוד מ. קוסטבה;

שותפים בעריכה פיצע זוננשיין; מ. מן; מ. בן אדון; ד. כהן; ג. לוי; שמואל חי; בערי קירש; מ. חיים; ש. מ"פ;

כתובת המערכת רח' ירושלים 17 עיה"ק צפת, טל 077.551.7702

אימייל nonstop77049@gmail.com

על הכוונת

דמויות מהקצמפ

1. משפיע הקצמפ. 2. סמח"ט. ואלו הם רק התפקידים הרשמיים שלו... מה הקשר בין שני התפקידים הללו?? אולי ביום מן הימים ידע מישהו להסביר.. אבל בסיום הכתבה כבר תבינו הכל... כך הכל התחיל.

יום שלישי כ"א אלול תשע"ג

הישיבה עמוסה במאות תמימים עליזים וסמוקיי לחיים, שהתרגשות רבה ניכרת בקולם, חלקם חדשים וזה עתה נכנסו בשערי הישיבה, וחלקם וותיקים. חיש מהר תפסו התמימים ופקדו את מקומותיהם בזאל הרחב, בהם גם ילמדו במהלך השנה, בחיות והתלהבות נגלה וחסידות, לימוד סוגיית "שור שנגח את הפרה" הדהדה בכל רחבי הזאל. צריך לנצל את הזמן, עוד מעט והסדר נגמר.

אני צועד לאיתי בינות לספסלי הישיבה ומתמלא תענוג ואושר מהמראה המרהיב, עוד פסיעה ועוד אחת, והנה אני רואה מולי את הסמח"ט מענדי מגמגי יושב בכסאו רכון על ספרו, נראה כמוטרד

בסוגיה עמוקה. האמת שעדיין לא הכרתי אותו מספיק, אבל פשוט היה כיף לראות את העמקות שהייתה חרושה על מצחו. לפתע, כמתעורר משרעפיו, פנה אלי הסמח"ט ובקשה בפיו; להתדיין עימי מעט בסוגיה בא היה אווז, התיישבתי למולו ונהר אדיר של דברי תורה שטף את אוזני ללא הרף. כעבור שעה וחצי של לימוד מעמיק וניתוחי כל פרטי הפרטים בסוגיה התעניין הסמח"ט: "הבנת את כל מה שהלך פה בגמרא?", הסמקתי ובחיוך מאולץ הנהנתי בראשי, כשאני מוסיף ואומר: "עם כזה ניתוח וחשיבה מעמיקה פסיכולוג קטן עליך..."

הסמח"ט מגמגי שמע את המשפט ושמר לעצמו את ה'קומפלימנט', הוא לא חשב שזה יגיע כל כך רחוק, אלא, שכמה חודשים אחרי הגיע לישיבה אורח חשוב מאוד. מלמפרע התברר שהאורח הוא לא אחר מאשר ד"ר מפורסם יו"ר ומנכ"ל מכון החוקר את התפתחות רגשות התרגולות,

מגיל אפס וכל המשך מהלך חייהם. במהלך הביקור היה ניתן לשאול את הד"ר שאלות בנושאי התמחותו. נראה לכם שהסמח"ט מגמגי יותר על דיבור עם הד"ר יו"ר המכון לחקר התפתחות התרגולות?! מה פתאום! עם תום הביקור המתין מענדי לד"ר שיחל לשוחח עם התלמידים. כעבור דקות מספר התפנה הד"ר מעיסוקיו, וניגש לשוחח עם התלמידים. הסמח"ט מגמגי שעד עתה עקב בדריכות אחר מעשיו של הד"ר, עכשיו פתח את פיו בהתרגשות ובטון סמכותי פלט מפיו מספר שאלות קצרות לאחר מכן התחיל לנתח בפני הד"ר הבכיר את ההיגיון הנפלא השזור בכל התשובות שהשיב. הד"ר סיים לשמוע את דבריו בפה פעור. כזה היגיון בריא? כזה ראש ישר? כאלה השקפות חדות? אפילו אצל התרגולים במעבדה קשה למצוא.

בסיום הביקור ניגש הד"ר הנפעם לסמח"ט מגמגי, והציע לו להצטרף במהלך בין הזמנים לשאר הפסיכולוגים שעובדים תחתיו במכון, הסמח"ט שנזכר במשפט ששמע: "פסיכולוג קטן עליך" לא הסס הרבה וניאות להצטרף בבין הזמנים לשורות המכון. כל שהיה עליו לעשות הוא מבחן קבלה

קצר בו ייקבע האם מתאים לעבודה בחיק התרגולים.

הסמח"ט הגיע למכון ביום שנקבע והתיישב לעשות את המבחן, בקושי הספיק לרשום את שמו והנה צדה עינו צעיר בדואי שיושב מאחוריו ומנסה את מזלו בהעתקת תשובות ממנו. הסמח"ט הסתובב לעברו במהירות, ובטון קשוח אמר "מה נראה לך שאתה עושה?" הבדואי שנבהל התחיל לגמגם. והסמח"ט שוב שולף לעברו "שקט!! לא ביקשתי תשובה!!". הד"ר שקלט בינתיים את שקרה התרשם מנאמנותו של הסמח"ט ומיד מינה אותו למנכ"ל המכון...

ארץ דברים
10 ימי יומים על הסמח"ט
אנשי מילני

1. כשהצוות הבכיר נסע על המזרון ים, מענדי היה היחיד שלא קפץ למי הכנרת.
2. מענדי הוא אחד הבחורים השקדנים ביותר בישיבה.
3. מענדי הוא האחראי בישיבה על מערכת שיעורי תורה בטלפון לקרב יהודים לרבי שליט"א.
4. מענדי מגמגי - גם הוא משתייך למשפחת קבוצה ע"ז המעטירה.

תוך כדי הדברים מצלצל מכשיר הסלולרי של הד"ר; תשמע, זה דחוף מאוד, מחר קעמפ גן ישראל צפת פותח את שעריו וחסר לי עוד סמח"ט לעבודה, יש לך איזה עובד שיכול להתאים לעבודה?? היה זה הגנרל לוי ליבעראוו שדאג למצוא צוות לקעמפ תשע"ד. הד"ר חייך מאוזן לאוזן והשיב, יש לי פה איזה בחור חדש שהגיע, אבל תשמע הוא 'אלוף האלופים' אין עליו בכל הנוגע לנאמנות, סדר, ארגון, ומשמעת. ובלי לחשוב הרבה צירף לשפופרת הטלפון את השם של 'משפיע' הקעמפ, הלו הוא הסמח"ט מענדי מגמגי...

על שורה
שני סעיפים כאן

16-1

מאחד עד-16

1. קעמפ מספר אחד.
2. שני המפקדים הכי מסורים שיש.
3. שלוש בלילה הולכים לישון.
4. ארבעה ימי טיול.
5. חמש אטרקציות.
6. רק שישה ימים שלא יצאנו מהשטח.
7. שבע פעמים נכנסתי למשרד הפעילימודים.
8. שמונה שקל ארטיק קרח בקיוסק.
9. תשע סיירות מנצחות.
10. הפעילויות עשר.
11. שנים על גלגליות...
12. חודשי נון סטופ עומדים בפנינו.
13. טלפונים לאמא במהלך הקעמפ.
14. עלונים שיצאו לאור.
15. זוגות גרביים הבאתי לקעמפ, ועוד אחת בודדת...
16. חיילים בסיירת.

את
אראל דוד זכאויץ
סיירת קצת פני משיח

מתכננת!

נצחיים וגלות ועצבות

«חיילים יקרים, אנו שמחים לבשר לכם על פתיחת מערכת "נון-סטופ", המערכת שלקחה על עצמה את האחריות והמסירות לשמור על קשר רציף עם חיילי הקעמפ הכי חסידי שיש. השנה עם פתיחת השנה החדשה במשרד, ישבו מנהלי המשרד עם טובי המוחות בתחום ההפקה והגרפיקה להמציא אגפים חדשים במשרד, והכל לטובת חינוך חיילי הקעמפ.

לצורך המחשת דבריי אחרוג מהמקובל ואספר על סיטואציה אישית שקרתה לי בשבוע שעבר; באמצע יום חול סתמי בישיבה אני הולך לתומי באחד המסדרונות ועובר ליד המשרד של ה"נון-סטופ", אני רואה פתח צר בדלת (שכחו לסגור אותה...). אני מציץ דרך הסדק הצר ואני לא מאמין למראה עיניי, מלא עלונים חוברות ופרסים והכל בשביל החיילים, ובצד אני רואה את פיצ'ע דורון, (כן, המ"פ שהשפריץ על כולנו בטיול מים..), מטלפן למישהו בשם מר רוזנצבילג, חב"דניק עשיר מקצהו השני של הגלובוס והוא מתרים אותו לגימיקים הבאים של משרד ה"נון-סטופ", והכל בשבילכם.

והסקופ הגדול ביותר שהולך לנחות ברגע זה על קלידי המחשב הוא שהשנה היא השנה הראשונה בה חיילי גן ישראל בצפת יראו את תוצאות השקעתם במלחמה הקשה ביותר, מלחמת היצר, התוצאות כמובן ברורות לכולם - התגלותו השלימה של הרבי שליט"א תיכף ומיד ממש!

סיפור הסידי בחרוזים

מעשה ה'ה' בחסיד א'חד,
א'שר נודע כ'אדם י'חיד ומ'יוחד,
ר'ב מ'פרסם ה'יה ל'תהלה,
ר' ל'יב ש'ינין ש'מו ה'יה.

ל'ימים א'שתו נ'פלה ל'משכ'ב,
ו'לכם ש'ל כ'ל א'נשי ה'עיר ה'כ'אב.
ה'זדרזו ה'אנשים ו'אספו כ'סף ר'ב,
ל'רפואת א'שתו ה'יקרה ש'ל הר'ב.

ח'לפו ה'ימים ו'עבר י'וחר מ'שבוע,
ו'הנה ה'גיע ה'זמן א'ל הר'בי ל'נסע,
א'ך כ'סף ר'ב ע'ולה נ'סיעה ש'כ'זו,
כ'סף ר'ב ש'לא נ'תן ה'יה ל'השיגו.

ל'קח הר'ב א'ת ה'כסף ש'לרפואת א'שתו נ'אסף,
ו'כ'ר ה'יה ב'דרך א'ל ה'יעד ה'נכסף.

ש'מע זאת א'חד מ'בני ה'קהלה ה'זוע'מת,
ו'פנה א'ל הר'ב ב'תרע'מת,
ה'ית'כן כ'סף כ'ה ר'ב ש'אספ'נו ב'גיע,
א'תה מ'ב'ז'בו ב'ין ר'גע.

ע'נה הר'ב כ'קול ב'וט'ח,
"נושא ז'ה א'ינו לו'ויכוח!
ב'ד'כר ז'ה א'ינכם מ'ב'נים,
ז'ה ד'כר ש'נוגע ל'י ב'חיים..."

נוסעים לרבי

כשהגיע המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס, בשליחות הרבי מלך המשיח שליט"א, לישיבת "תומכי-תמימים" המרכזית בכפר-חב"ד, לשמש כ"משפיע", ואחרי כל סיפורי המסירות-נפש שהתפרסמו אודותיו מלפני, נהרו רבים להתוועדות הראשונה עמו בישיבת 'תומכי-תמימים' בכפר חב"ד.

כולם רצו לראות ולשמע יהודי חסידי אמיתי - חסיד שזכה לשבת זמן רב במאסר עבור הפצת היהדות והחסידות, והצלת יהודים רבים, את מי שסבל ייסורים רבים ובגבורה עילאית, נטל על-עצמו את כל האשמה, והצוררים לא הצליחו להוציא מפיו מאומה למרות כל העינויים והיסורים שגרמו לו, כולם באו

לשמע חסיד שזכה להסתופף בצילם של כמה וכמה מהחסידיים המפורסמים של הדורות הקודמים, וידע לספר כה רבות אודות דרכי החסידות, את מי שבמשך כל השנים היה מקושר בלב ונפש לרבותינו נשיאינו, וכעת הגיע בשליחות הרבי להיות "המשפיע" של "תומכי-תמימים" בארץ-הקודש.

כולם התאספו להתוועדות ב'זאל' של הישיבה, והמתינו למוצא פיו של ר' מענדל.

"כשהגיע חודש אלול", סיפר ר' מענדל, "החלו הבחורים - כמו גם האברכים ובעלי העסקים - לסגור את הגמרא קצת, והתחילו לעשות חשבונות כיצד יוכלו להשיג את הכסף הדרוש לנסיעה לרבי, לכולם היה ברור שחייבים לנסוע, השאלה הייתה איך עושים זאת?..."

"האברכים והבחורים אספו כספים מן הגורן ומן היקב, ובקושי רב הצליחו להשיג את הסכום המינימלי - כמעט מאה רובל, שהיה דרוש לנסיעה לרבי, אך בל נשכח את המצב הדחוק ששרר אז ברוסיה.

"מתוכם", המשיך ר' מענדל וסיפר, "היו גם כאלה, שלמרות כל המאמצים הצליחו להשיג רק חלק מן ההוצאות, המספיק לחצי הדרך בלבד - עד מוסקבה. אך גם הללו החליטו לנסוע, ויהי מה.

"בהגיעם למוסקבה, כאשר הכסף תם ונשארו תקועים באמצע הדרך, היו הולכים, כמובן, לבית-הכנסת חב"ד שם פגש בהם הרה"ח המפורסם הרב ר' יעקב-זכריה הלוי.

ר' יעקב היה מכונה אצל חסידיים: 'האמא של התמימים', משום שהיה מסור בלב ונפש לבחורים, ודאג לספק להם את כל צרכיהם הגשמיים, זאת מלבד מסירותו האמהית לכל יהודי, כמפורסם.

"רוצים דוגמא?", שאל ר' מענדל, "מספרים, שמצאו פעם את אותו ר' זכריה-יעקב בשעת בוקר מוקדמת,

מסתובב באיזור שהוטל עליו עוצר והיה אסור ללכת שם. מי שנתפס מסתובב שם בשעת העוצר, היה צפוי לעונש קשה כעובר על החוק. שאלו אותו: ר' יעקב, מדוע אתה מסתובב במקום כזה בשעה שכזאת?, לשם-מה אתה מסתכן כל-כך? ענה ר' יעקב כשנימת רצינות על פניו "ישנו כאן יהודי אחד, שאינו שומר תורה ומצוות לעת-עתה, אבל היארצייט של אביו חל היום. באתי לעוררו משנתו, כדי שיספיק ללכת לבית-הכנסת לפני עבודתו, להתפלל ולומר קדיש על אביו ע"ה..."

כשראה ר' יעקב את התמימים עומדים לפניו בפנים נפולות, ידע והבין מיד את אשר לפניו. הוא היה פונה אל הבחור בחיבה גלויה: "אהה, נוסע אתה לרבי? כמה כסף חסר לך?", ומיד היה מסתובב בין אנ"ש ולא זז משם עד שהשיג את הסכום הדרוש כדי שאותו בחור יוכל להמשיך את דרכו אל הרבי בפטרבורג.

"כך היה תמיד אצל חסידיים", סיפר ר' מענדל, "יהודים נתנו את פרוטתם האחרונה, חסכו לחם מפיהם ומפי עולליהם כדי שיוכלו לנסוע לרבי. הנסיעה עצמה הייתה אורכת ימים ושבעות, כאשר גם הבעלי-בתים היו

להפסיק להיות סוס!

קבוצת חסידים נסעה בעגלה, למרכז העולם - ליובאוויטש. הנסיעה התנהלה בהתרוממות הרוח של הנוסעים כולם. "הנה עוד רגע קט אנו בליובאוויטש" חלפה ההכרה במוחם של כל יושבי העגלה. המתח ניכר היטב על פניהם.

העגלה המשיכה בדרכה עוד כברת דרך והנה מתגלה לפנייהם השלט המוכר שמוכר אל העיירה ליובאוויטש, וניגון געגועים קלח באחת מפייהם.

לפתע ללא כל התראה מוקדמת התפגר הסוס למגינת ליבם של כל יושבי העגלה. אם דרך העולם היא ליפול לייאוש במצב שכזה, לא כן החסידים בדרכם אל הרבי. חיש מהר רץ לו העגלון אל הכפר הסמוך כדי להביא סוס חדש.

החסידים שהמתינו לעגלון שלפו בקבוק משקה מאחד התרמילים והחלו להתוועד, המשקה נשפך לו כמים והחסידים פצחו בשירת "אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו".

כטוב לבם במשקה החלו החסידים להתוועד על מהותו של הסוס המת.

"סוס זה ודאי גלגול של מתנגד הוא" הכריז אחד הנוסעים, "ראו כיצד הוא מוכן למסור את נפשו כדי למנוע מאיתנו להגיע אל הרבי" יושבי העגלה הסכימו פה אחד.

"גלגולו של מתנגד?" שאל אחד החסידים, "זה מתנגד בעצמו..."

לפתע קם אחד החסידים הישישים ממקומו כשפניו רציניות ואמר: "כולכם טועים, סוס זה הוא לא מתנגד, ולא גלגול של מתנגד, סוס זה חסיד הוא!".

"סוס זה חסיד?!" תמוה כולם והחסיד הישיש הסביר "סוס זה הוא חסיד! למרות שהוא סוס הוא מבין שכשמגיעים לרבי צריך להפסיק להיות סוס".

בין שתיים לארבע

AM

המדור שלפנינו הולך להפתיע מידי חודש עם תיאור הומוריסטי ומשעשע על המתרחש במקומות שונים בקעמפ. שווה קריאה!

בחרנו להתחיל דווקא מ"חדר האוכל" של הקעמפ. רבות שמעתי בתדרוכים השונים על המקום המיוחד, על הזבובים השוכנים בו דרך קבע, אך כל נקדים את המאוחר.

מיד עם סיום המסדר הראשון בגן ישראל הודיעו לנו על ארוחת צהריים/ערב. שמחתנו הרקיעה שחקים, ובריצה בהולה לכיוון המבנה המפואר (ג... זה שנראה כתבנית ביצים אחת גדולה...)

להפתעתי הרבה בכניסה חיכה לנו עוזר הגנרלים וחסם את הדלת. שאלתי את המפקד מה עושים עכשיו, והמפקד עונה בהתרגשות: "עכשיו רוקדים!". בטני שהחלה לשדר סימני מצוקה נוראיים גרמה לי לשאול: "עכשיו לרקוד?" המפקד שהיה בעיצומו של 'קולע' חסידי ענה לי: "בוודאי, אנחנו רוקדים עכשיו עד שהאוכל יתקרר..." לאחר ריקודים ארוכים בהם הספקנו לנקות גם את הריצפה. נכנסו בהתרגשות לאכול את הארוחה, אני חשבתי לתומי שאחרי ריקודים שמחים כאלו, ממש כמו חתונה נקבל איזה אוכל מיוחד של קייטרינג, אך למול עיניי המשתאות, עמדו כולם בתור לקבל מנת ציפסים שהיו כמובן קרים. לא עברו אלא מספר דקות וערימות

הציפס שראיתי בחלוקה נמוגו כלא היו, כשהם משאירים אחריהם עשן סמיך של שמן. ניגשתי בלב נשבר אל המטבח, וכבר ממרחק יכולתי לשמוע את צעקותיו של זעליג צייטקין, באידיש עסיסית ובגרון ניחר: "איין צ'יפעס יעצעט"..." ניסיתי את מזלי וצעקתי מסוף התור שלא אכלתי כלום, אך זעליג בתגובה הוציא עשר חתיכות של ציפס, חתך אותם לשתיים וחילק

לארבעים החיילים שחיכו בסבלנות.

באתי לחזור למקומי כשלתע נשמע שקט מוחלט. "מה עכשיו?" הרהרתי בליבי. אך קולו החזק של המח"ט אלעזר קרע את הדממה: "אף חייל לא ניגש למטבח! כולם למקומות!" ואני מהרהר בליבי "בשביל מה ללכת למטבח, הרי ממילא זעליג ידאג שלא נקבל כלום".

פניתי בזריזות למפקד שלי ושטחתי בפניו את צרותיי. המפקד הביט בי בעיניו הגדולות וענה בשאננות: "מה אתה רוצה? יש פה המוון חומס והמון שוקולד, תאכל ותשבוע לבריאות". מנהל הלימודים שמוליק גינבורג שעבר באותו רגע במקום הוסיף ואמר לי לא לשכוח להשאיר מקום לסעודת שור הבר והלווייתן, ואני ידעתי שאין מה לדאוג! נשאר לי מקום לשור הבר, הלווייתן, ועוד כמה מאכלים שלא מוזכרים בסעודה החגיגית המובטחת...

עם סיום הארוחה בירכו כולם 'ברכת המזון' בהתרגשות ויצאו בדהרה החוצה. עכשיו, חשבתי לעצמי, אוכל לפחות לחפש קצת אוכל בין השולחנות. הסתובבתי בנוחות כשלתע אני רואה מולי זוג מגפיים גדולים ומגב ענק המתקדם במהירות לכיוון ראשי. משה משען ניצב במלא קומתו מולי והחל לטאטאות אותי החוצה לכיוון המגרש... מה אומר ומה אדבר, הייתה זו חוויה מיוחדת של ארוחה, אבל לפחות ידעתי שיש למה לחכות... ה'טשולענט' של עליזה בשבת. אין מה להגיד עליזה, טשולענט את יודעת להכין מצויין!

נאלצים לשבות בכל אותו משך זמן מעבודתם ולהיות רחוקים מביתם וממשפחתם, וזאת גם בזמן של דוחק ועוני כל יתואר, כאשר אנשים מתו מרעב כפשוטו(!), וגם בזמנים שהקוזקים הרשעים וכנופיות דומות להם 'השתעשו' בזריקת יהודים מבעד לחלון הרכבת הדוהרת החוצה!...

"נו, ומה איתנו?", פנה ר' מענדל לבחורים ולאברכים היושבים סביבו ושותים בצמא כל הגה היוצא מפיו, "היום הנסיעה קלה בהרבה, המצב הכלכלי (ביחס לתקופה ההיא) קל בהרבה, ההקרבה שבנסיעה פחותה ואין בה סכנת-נפשות, ואנחנו יושבים כאן? מ'דארף פארן צום רבי'ן, צום רבי'ן, מ'מוז פארן צום רבי'ן [=צריכים לנסוע לרבי, מוכרחים לנסוע לרבי!]."

חיילים, חודש החגים מתקרב, חודש תשרי במחיצתו של הרבי הוא לא דבר פשוט! אשרי מי שהוריו זיכו אותו ושלחו אותו לשאוב כח וחיות לכל השנה כולה מהמשלח. אם אתם לא נוסעים לפחות בקשו מהמפקדים שלכם שיתפללו עליכם ולמענכם שתזכו לגדול חיילים נאמנים בצבא של הרבי, ועוד הרבה לפני כן, שנזכה כולנו לעמוד לפני הרבי מלך המשיח ולהכריז בפניו "אנו חייליך עשינו כל שביכולתנו למען זירוז התגלותך לעיני כל העולם!"

נוסעים לרבי

שנת הצלחה

ברכת מלא אהבה לחיילים, נשים החלוקות, חיל הברזל אלול

גדל טוב
לפ"ם שניאור אוריין
לרגל יום הולדתו

שמעון בן נתן - א'	שמאל גלפמן - י"ח
ישראל אסמן - ד'	מענדי אוטינסקי - כ'
שניאור זלמן רוזנברג - ו'	יוסף יצחק הלל - כ'
ישי ביטון - ט'	משה יעקב זילבר - כ"א
יעקב לנדא - ט"ז	שניאור זלמן פליישר - כ"א

משפחת גן ישראל צפת משגרת את איחוליה לסמח"ט היקר **מענדי מנגמי** לרגל שמחת הנישואין במשפחתו. יהי"ד שיבנו בית נאמן בישראל מושתת ומיוסד על פי הוראותיו ותורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א, ויזכו לפעול את התגלותו לעיני כל תיכף ומיד ממש

תאריכים חסידיים

- י"א אלול** - חתונת אדמו"ר הרשב"י.
- י"ב אלול תרפ"ט** - ביקורו הראשון של הרבי הריי"ץ בארצות הברית.
- י"ג אלול תרנ"ז** - חתונת אדמו"ר הריי"ץ.
- י"ד אלול תרצ"ג** - התיישבות אדמו"ר הריי"ץ בווארשא שבפולין.
- ט"ז-ח"י אלול תרנ"ז** - בעת סעודת הנישואים של אדמו"ר הריי"ץ, הכריז אדמו"ר הרשב"י על התייסדות ישיבת "תומכי תמימים ליובאוויטש".
- י"ז אלול תשמ"ח** - כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח מניח את אבן הפינה להרחבת 'בית רבינו שבבבל' - 770.
- ח"י אלול נח"ת** - הולדת הבעל שם טוב, מייסד החסידות הכללית.
- ח"י אלול תצ"ד** - התגלות בעל שם טוב בעולם.
- ח"י אלול קה"ת** - הולדת אדמו"ר הזקן.
- ח"י אלול תקע"ג** - אדמו"ר האמצעי מתיישב בליובאוויטש, מרכז חסידות חב"ד במשך 102 שנים.
- י"ט אלול ת"ש** - אדמו"ר הריי"ץ נכנס לגור ב-770 איסטערן פארקווי.
- כ"א אלול ת"ש** - חנוכת הבית ל-770 ע"י אדמו"ר הריי"ץ.
- כ"ג אלול תרצ"ז** - הסתלקות הרה"ח ר' מאיר שלמה ינובסקי, סב כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, ביום זה הרבי אומר קדיש.
- כ"ט אלול תקמ"ט** - הולדת אדמו"ר הצמח צדק.

החייל
שניאור זלמן בן שמואל
סרי"ת
להביא ליגעת המשיח
לוגד ב
ישיבת חסידי תב"ד
ליובאוויטש צפת

חיילים בספרים על עצמם

התקשר אליי מנהל הפעילות פיזי' דודן וזיקש שאכתוב קצת על הרגע שאחרי הקטע, אז אני חוצה לדבר במישור השמי, פשוט תענוג לכתוב צפת, כל מקום שאני הולך אני רואה את המדבקות והפוסטרים של הקטע עם הסלוגן "הכי גזר שיש", אין עמוד תאורה / רחוב צפת שאין עליו איזה שהוא איצטבר על הקטע. זמאן האחרון יוצא לי גם לנסוע הרבה באוטובוסים, וגם שם החיילים לא השאירו מקום לפני לקטעים אחרים... אזל הדבר שיותר רציתי לכתוב עליו זה על המישור החומי אחד הדברים החזקים ביותר שנקחת מהקטע איתי לחיי השיבה זה התפילות אחרי הקטע יצא לי להתפלל באישהו בית כנסת קרוב לביתי, והוא שמה רק אנשים זקנים שרקושי הוציאו הזה מפהיח, אני זוכר את המחשבות שחלפו בראשי באותם רגעים, "אשרי שגדלתי וחונכתי בזן ישראל צפת", איזה תפילה עם עונג, עם חיות, עם שמחה, תפילה שרבי יהיה נחת ממנה. גם בלימודים גשיבה אני רואה הדג משמעות בין החורים שהיו חיילים בקיף האחרון זבן אלו שלא זכו. החיות החסידית, השמירה על זמני השיבה, ההשתתפות בהתעודות ועוד זה רק חלק קטן ממה שרחשתי השנה בקטע.

אזל העיקר, זה הרוח שאיתה יצאתי מהקטע, הנתי מהי האחריות המוסלת אליי. כשאומרים "משיח" זה שאני הוא זה שצריך להכריע את כל העולם לקראת הזאלה השלימה, ואסור לסמאן על אף אחד אחר. הקטע הזה סלל לי דרך ישרה עם זמלות בחורים מאופ, כל מה שחזר נקודה אחת - הזאלה האמיתית והשלימה זה הדרך, ומה שלא - לא. כשמתכננים במשקפיים כאלו היצר כבר ממש לא משחק אזלי, כי אני הוא זה שקודם את כללי המשחק על פי הדרך שסללו לי המפקדים היקרים.

אין לי ספק שדוקא החיילים של זן ישראל צפת יהיו אלו שיפעלו את הזאלה האמיתית והשלימה תכף ומיד ממש.

2. תודה למפקדים המסורים שהקיעו זי במשך שמוציים שלמים וממשיכים לשמור איתי על קשר.

”... והמעשה
שהיה כך היה...”

זמן איכות

להיות קטנות כמו קופסאות גפרורים.”
יהודה שהיה גדול מיוסי בכמה שנים
אמר כשהחיוך נסוך על שפתיו “זה משל
יפה”. “איזה משל?” תמה יוסי, ויהודה
הסביר כשהחיוך מתרחב מאוזן לאוזן
”הקשב נא אחי היקר, אנו כעת בדרך
אל הרביי”, “נכון” אמר יוסי כמנסה להבין
למה מתכוון אחיו הגדול, “אז הנה”
המשיך, “ממש כמו מטוס שממריא, ככל
שהמטוס מתרומם יותר גבוה כך העולם
שמתחתיו נעשה קטן יותר ממה שהיינו
קרובים אליו, כך גם בחיינו - החסידים,
ככל שאנו מחוברים ומקושרים יותר אל
הרבי שהוא נשיא הדור כך העולם פחות
תופס מקום אצלנו”.

”משל יפה יהודה” החמיא יוסי,
”מאין לך משל זה?”. “לפני חמש שנים
כשטסתי עם אבא לרבי בפעם הראשונה
שאלתי את אותה השאלה, ואבא סיפר לי
זאת בשם המשפיע שלו בישיבה שסיפר
זאת בקשר עם הנסיעה לרבי, הלו הוא
המשפיע הנודע לתהילה ר' מענדל
פוטערפאס”.

יוסי ויהודה היו ישובים על המושבים
המרופדים במטוס הנוסעים של חברת
התעופה הישראלית אל-על והמתינו
לרגע ההמראה. “אנחנו נוסעים לרבי”
אמרו זה לזה בהתרגשות, ליוסי הייתה לו
זו הפעם הראשונה בחייו שהוא טס לרבי.
כעבור כמה דקות של המתנה נשמעה
ההודעה המיוחדת: “נוסעים יקרים שלום!
אנו שמחים על שבחרתם לטוס עימנו.
בכדי שהטיסה תעבור בשלום אנא הדקו
את חגורת הבטיחות, קפלו את המגש
שלפניכם והניחו כל חפץ מיטלטל
מתחת למושב או בתאים למעלה. בעוד
דקות מספר אנו ממריאים”. רעש מנועי
המטוסים החל לפעול בחוזק רב, המטוס
כבר החל לנוע וכעבור שניות מספר
ניתק המטוס מן הקרקע ונסק אל השמים
הפתוחים.

”היי, יהודה” קרא לפתע יוסי שישב
ליד החלון והביט מרותק אל הנוף
המרהיב שניבט אליו מן חלון המטוס,
”תראה איך המכוניות שלמטה הופכות

מג"ד מוישי: שניאור, מה קורה?

שניאור: ברוך ה', מי זה?

מג"ד מוישי: זה מוישי יהודה, המג"ד.

שניאור: וואו... טוב לשמוע, מה איתך?

מג"ד מוישי: ברוך ה', שמעתי שיש
אפשרות לשיחות ועידה, בא ננסה את
זה ונראה איך זה עובד.

שניאור: אוקיי, בא נתחיל...

שיחת וועידה: שלום, זה שניאור

אוריין, מה שלום הצוותות בשטח?

רצ"ט מגיב: ברוך ה', מצויין, מה איתך?

שניאור: מה זה, למה רק אתה עונה?

רצ"מ מגיב: מה אתה רוצה? לא נתת לי
זמן להגיב.

שניאור: נו... אז מה קורה?

רצ"מ: ב"ה, אוכל.

רצ"ט: אולי תביא גם לנו אוכל אנחנו
זקוקים לאנרגיות תיכף מגיעים הילדים.

רצ"מ: מה אתה חושב, שיש לנו זמן
מיותר?! עוד מעט הילדים מגיעים וצריך
להכין להם אוכל וגם לכם נביא...

שניאור: מוישי, רצית גם לדבר לא?

מג"ד מוישי: כן, שלום, מדבר המג"ד
מוישי מה קורה?

גנרל עולה לשידור: אני מבקש בזה הרגע
להפסיק עם השיחות וועידה, עבודה רבה
לפנינו.

שניאור: טוב, מצד קבלת עול נסיים
את השיחה כעת. מי שמעוניין לדבר איתי
שיעבור לקו האישי, להתראות.

זהו בקצרה סיפורו הכואב של מכשיר
המירס האהוב כל כך על הצוות הבכיר...

קשיקשת ברשת

**יום שני, ח' אב. כל הצוותות מגיעים
להכין את השטח לקראת בואם של החיילים
לקעמפ.**

שניאור אוריין המ"פ הנחמד מספר:
הגעתי לקעמפ, קיבלתי מפתחות ונכנסנו
לאסיפה.

**הגנרל התחיל לדבר ופתח בהצהרה
נרגשת:** “בכדי להקל על חייהם של הצוות
הבכיר, הוחלט השנה בהנהלת הקעמפ
להעניק לכל הצוות הבכיר את המכשיר
המתקדם ביותר” בתקשורת, - מירס.

המכשיר היה כל כך “מתקדם” שלעיתים
היינו מוצאים את עצמינו מדברים לעצמינו,
או שומעים את סודותיהם של מנהלי
הלימודים ושאר הצוות הבכיר.

נכנסתי למשרד הפעילימודים והתיישבתי,
לפתע נכנס המג"ד המסור של הדיי-קעמפ,

מוישי וראה אותי רכון על גבי
פוליגלל מצויר ציורים בצבעים
שונים. הוא החליט שלא
מתאים לי בתור מנהל
פעילות ארשת פנים
רצינית שכזאת
והחל להפר את
הדממה.

החבורה החלה לחזור אל הגדר, הם החלו לטפס חזרה ותוך כמה דקות הגיעו לאזור התחנה מרכזית, משרכים את רגליהם בעייפות רבה במעלה הרחוב בדרך חזרה אל הישיבה.

"מצאנו! מצאנו!" קפץ המפקד סעיד, והחל לרקוד ממש כמו תיש בן שנה. "מה אתה רוקד כמו תיש? מה מצאנו?" תמה המפקד בוטניאשוולי, "מה שחיפשנו מצאנו!". כשראה שאף אחד לא מבין אותו שאל "אתם זוכרים איך הגענו לפה?!", "בטח זוכרים, היינו באתר בניה, טפסנו על הגדר והגענו לפה. מה הפירוש איך הגענו לפה?!", "כנראה שלא הבנתם" אמר המפקד סעיד, "בשעה שתיים ישבנו וחיפשנו משפט חזק לסלוגן של הקעמפ והנה מצאנו...". "איך מצאנו?" שאלו כולם פה אחד, "פשוט מאד, תשאלו את מאור עמאר לאן הוא רצה להגיע כשהוא טיפס על המנוף"

כולם הפנו את ראשם אל מאור עמאר בבת אחת. מאור שהבין כעת שהוא צריך לספק את התשובה למרות שלא סיכמו איתו על כך מראש ענה מתוך בלבול: "מה זאת אומרת לאן? רציתי להגיע **הכי גבוה שישי!**"

אותו" אמר המפקד מיידנצ'יק, כולם הנהנו בראשם בהסכמה והחיפושים החלו. קרשים הורמו, כלי עבודה נהפכו, אבנים הוזזו במאמץ רב, אך חברי הצוות העלו חרס בידם. הפחד החל מראה את אותותיו בצוות המסור שלא היה רגיל למקרים מעין אלו. "עוד מעט יחלו לבוא לכאן עובדי המקום ואנחנו נהיה בצרות" חלפה ההכרה במוחם של כל חברי הצוות.

"היי תראו, מישוהו שם מנסה לטפס על המנוף הגבוה" צעק לפתע המפקד ינון עבאדי. כולם הסתכלו לכיוון המנוף, ואכן מישוהו ניסה לטפס על המנוף הגבוה. "חייבים לדעת מי זה, בואו נרוץ לשם!" אמר המפקד מענדי ברנשטיין. כולם החלו לרוץ לכיוון המנוף, מדלגים על קרשים, מקפצים על האבנים, נזהרים שלא להיפגע.

"מאור, מה אתה עושה שם?!" צעקו כולם. הוא הביט עליהם מלמעלה, אך לדאבונו לא הספיק לטפס הרבה. "מה הפירוש מה אני עושה שם?" תמה מאור עמאר, "תסתכל איזה מנוף גבוה, לא בא לך לטפס עליו?!", "ממש לא!! תראה איזה גובה זה!!" צעק הסמח"ט הלל, "תרד מיד!", "טוב אני יורד" אמר מאור. "אבל דע לך שאתה לא יודע מה אתה מפסיד..."

בינתיים התאספו להם כל חברי הצוות מתחת למנוף, מתנשפים מן הריצה הממושכת "תגיד לי למה אנחנו צריכים לחפש אותך כל כך הרבה זמן? ועוד למצוא אותך מטפס על מנוף, תגיד לי, משעמם לך?!" נזף בו המח"ט אלעזר, "מה אתם רוצים ממני?" נעלב מאור, "בסך הכל ניסיתי לטפס על המנוף להרגיש קצת גבוה, מה קרה?!?!". "טוב, בוא נלך, אנחנו מבזבזים את הזמן, עוד מעט כבר שבע, אנחנו נאחר לסיידר..."

אח של ירון

הקעמפ

כולנו מכירים אותו כמערכוניסט מספר אחד, הכינוי שלו הפך כבר למושג. אישיות מיוחדת שהוסיפה 'צבע' לכל פעילות שהייתה בקעמפ. איש צוות המטבח ליאל ירון הידוע בכינוי "אח של ירון" ייגש איתנו כאן מידי חודש במדור החשיפות של עלון ה"נון סטופ"

השעה שתיים וחצי לפנות בוקר. השולחנות מכוסים בבקבוקי משקה ריקים והפארבייסען כבר מזמן אזל, אבל הצוות המסור של הקעמפ לא מסכים בשום אופן ללכת לישון לפני שימצאו את המשפט המבוקש, הסלוגן שעליו יתבסס הקעמפ ושאותו החיילים לא ישכחו גם כששער זקנם ילבין כשגלג. אבל כל משפט שעולה, פשוט לא מספק אותם.

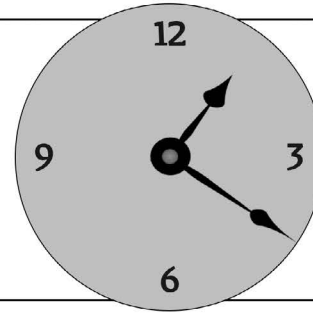
לאחר שעות ארוכות, שלא הביאו לתוצאה הרצויה, החליט הצוות לצאת לטיול קצר כדי לתת מרגוע למוחם העייף, ואז לבטח ימצאו את מה שחיפשו. חיש מהר התארגן לו צוות הקעמפ וכעבור כמה דקות צעדו להם

כבר ברחובות העיר, שואפים אוויר צח אשר נסך בהם כוחות מחודשים. השעה הייתה שש בבוקר, בחוץ החל להאיר השחר כשמנהל הפעילות פיצע דורון הסתכל בשעונו "היי, חברה, אתם יודעים כבר מה השעה? אנחנו כבר שלוש שעות מסתובבים פה ועדיין לא מצאנו שום דבר... הם החלו לחזור לכיוון הישיבה, בדרך נעצרו ליד אתר בניה. האתר היה שומם וריק מאדם, מכיוון שעובדי האתר אינם מגיעים בשעות כאלו לעבודה. הם הסתכלו סביבם וראו שאין איש, והחלו לטפס על הגדר. ותוך זמן קצר היו בתוך המתחם מחפשים עצים ל'אש לילה' שלבטח יערכו באחד מלילות בקעמפ.

"היי, תסתכלו" פנה המח"ט אברהם אריה לשאר חברי הצוות שהיו עסוקים בחיפושים הנרחבים, "תראו איזה רפסודה גדולה, היא נראית מתאימה בדיוק למטרה שלנו". הם הסתכלו אחד על השני ופרצו בצחוק רועם שנשמע עד ראש-פינה. "מישהו יודע איפה (הקצין) מאור עמאר?" נשמעה לפתע הקריאה. היה זה המפקד מענדי שמי, הם הסתכלו סביבם וגילו להפתעתם הרבה שהוא פשוט נעלם. "חייבים לחפש

יש רגעים שחבל לפספס

היום הראשון

הלילה הראשון של הקעמפ חלף כמעט לגמרי, בצבוצי האור כבר מרצדים על הר מירון, כל הלילה אני מתהפך מצד לצד, מנסה לדחוק לצד את המחשבות על היום שחלף ולהירדם, אך ללא הצלחה. הפרפורים שבלב לא נותנים את מנוחת הגוף. לפנות בוקר כבר יצאתי מחדרי, אולי אזכה להיות הראשון שפותח את מקלחות המקווה. אך לא, טעות מרה טעיתי, המגרש מלא בעשרות חיילים על גלגליות למיניהם, חלקם אלופים של ממש וחלקם בדרך להיות כאלו. אבל ללא כל ספק, את התחושה של היום הראשון של הקעמפ אפשר לראות על העיניים של חיילים שכבר קמו ומסוקרנים לדעת מה יהיה בהמשך סדר היום. כמה ששיגרה היא שיגרה, אבל עדיין, היום זהו היום הראשון של הקעמפ. כל החיילים נעמדים למסדר בוקר הראשון בקעמפ, התעמלות בוקר, מנהל הפעילות שניאור "אוננו דוס דרעס" (נראה מי זוכר עד עשר..), פסוקים, תפילה בחיות המתאימה ליום הראשון בקעמפ גן ישראל, כל החיילים והמפקדים צועקים בכל כוחם 'אמן', 'ברכו'... יש כאן צבא!!

לילה הראשון של הקעמפ חלף כמעט לגמרי, בצבוצי האור כבר מרצדים על הר מירון, כל הלילה אני מתהפך מצד לצד, מנסה לדחוק לצד את המחשבות על היום שחלף ולהירדם, אך ללא הצלחה. הפרפורים שבלב לא נותנים את מנוחת הגוף. לפנות בוקר כבר יצאתי מחדרי, אולי אזכה להיות הראשון שפותח את מקלחות המקווה. אך לא, טעות מרה טעיתי, המגרש מלא בעשרות חיילים על גלגליות למיניהם, חלקם אלופים של ממש וחלקם בדרך להיות כאלו. אבל ללא כל ספק, את התחושה של היום הראשון של הקעמפ אפשר לראות על העיניים של חיילים שכבר קמו ומסוקרנים לדעת מה יהיה בהמשך סדר היום. כמה ששיגרה היא שיגרה, אבל עדיין, היום זהו היום הראשון של הקעמפ. כל החיילים נעמדים למסדר בוקר הראשון בקעמפ, התעמלות בוקר, מנהל הפעילות שניאור "אוננו דוס דרעס" (נראה מי זוכר עד עשר..), פסוקים, תפילה בחיות המתאימה ליום הראשון בקעמפ גן ישראל, כל החיילים והמפקדים צועקים בכל כוחם 'אמן', 'ברכו'... יש כאן צבא!!

אבל ללא כל צל של ספק, גולת הכותרת של הפעילות הייתה המשימה של עזרה בבתי לכבוד שבת קודש. "הלו, צריכים עזרה? מצויין, אנחנו באים! כמה חיילים? כמה שיותר, זה יתן לכם הרבה ברכה בבית..", "צריכים עזרה? לא?! לפחות תביאו ארטיק..", ועוברים לבית הבא.

אנחנו רצים למשימה האחרונה של הפעילות ואני שומע את מנהל הפעילות לוחש למנהל פעילות השני "אולי נוותר על התחרויות הישוליות? תראה כמה הילדים רצו, הם בטח עייפים.. לא הבנתי איזה מין תחרות זאת של טיטולים אבל מיד זעקתי "מה פתאום, אנחנו בכלל לא עייפים". כנראה שזה עזר, כי לא עבר הרבה זמן ומערכת הכריזה הדהדה בכל שטח הקעמפ "כל החיילים נכנסים עכשיו לחדר האוכל 1414 לתכנית מיוחדת עם מנהלי הפעילות".

"מי רוצה לעלות לבמה" נשמע קולו של מנהל הפעילות, עשרות אצבעות הונפו באחת, והתחרות נפתחה, ברקע סיסמאות הקעמפ והאווירה מתלהטת מרגע לרגע, כל חייל שעלה על הבמה זכה לגלגל את כל החיילים מצחוק אל מתחת לספסלים... התחרות הראשונה שהייתה זה אכילת פלפל שקשור לתקרה (איזה פשלה, קשרו אותו גבוה מידי), כמוכן שהמנצח היקר זכה לקבל מקלחת מים שחיכתה לו בתוך הפלפל... מה שבטוח הוא שבפעם הבאה לאו דווקא שהוא ירוץ להיות ראשון... מי החייל שימצא ראשון את הופל בתוך קערת הקמח אף אחד אינו יודע, ומרגע לרגע חלל האוויר הופך ללבן, ברור לכולם גם למה. בהתחלה לא קלטנו את זה, החייל שניצח בתחרות הקמח נשאר לתחרות הבאה; אכילת תפוח בתוך קערת מים... החייל שושני התחרה מול החייל זילבר. שושני לא הבין איך מושיי זילבר סיים כל כך מהר את התפוח עוד הרבה לפניו, מה שהוא לא ידע (ואנחנו כן) שכשראשו היה תחוב עמוק בתוך המים, אכל שניאור לחייל הצעיר חצי מהתפוח... רק כשהסתיימה התחרות השניה ראינו גוש בצק מהלך...

מעדנים עם עיני עצומות, איזה דרמה... מסתבר שחיילים יכולים לאכול גם דרך העיניים.. (וזה עוד כלום לעומת מה שהלך שם..), את התחרות הבאה יהיה קשה לי לתאר במילים למי שלא היה שם. שתיית מים כאשר המתחרים צריכים לסיים בקבוק של שתי ליטר מים (!) 1 2 3 ו... התחרות מתחילה בין המתח לצחוק נשמעות גם קריאות עידוד מהקהל "ברוך, ברוך", ורק עכשיו הגיע הקונצ האמיתי; המפקד מענדי מיינצ'יק התחרה מול החייל לוי פרידמן מעולים לישיבה (וניצח).. לא נסתיר את העובדה ש'משום מה' כל הבמה באזור של המפקד מיינצ'יק התמלאה מים.. ואז התחילה התחרות המעניינת ביותר...

"למי יש ביטחון לדבר מול כל הקעמפ?" נשמעה הקריאה. הפעם האצבעות המורמות רעדו מעט. לאחר היסוסים רבים, עלה לבמה החייל עם "הכי הרבה" ביטחון בקעמפ. ובעיניים עצומות סיפר ברגש לכל החיילים על היום הראשון שעבר עליו בקעמפ. לאחר שהרגיש סיפוק מההרצאה פתח את עיניו והופתע לגלות שהיחידים שהקשיבו לו הם הקירות... כולנו היינו בחוץ. זו בהחלט הייתה קומדיה.

בעיני התחרות הקשה ביותר שהייתה היא ה"זריקת ביצים" שדורשת מחשבה רבה ועדינות. שני מנהלי הפעילות ניגשו לתחרות ובסיומה שמחו להגיש לנו - החיילים - מתנת פרידה, ביצה חיה לעבר הקהל התנוססה באוויר. פרידה ממי? מנהל הפעילות פיצע דורון הודיע על יציאתו לשבת עקב שמחה משפחתית. האזניים לא רצו לשמוע, הלב לא רצה להאמין, כולם צעקו "מתיחה, מתיחה". "לא חוזרים על בדיחה פעמיים" ניסה פיצע לשכנע את החיילים שמחזיקים עדיין את המתיחה משנה שעברה עמוק בכיס. אבל ברגע שיצא שוב לא היה ספק בדבריו, פיצע נסע לביתו. לאחר יום שכזה היינו כבר באמת מותשים, הלכנו לחדרים להתארגן ולהתקלח דחוף (שאמא לא תדע מה היה..). והכנו את עצמנו לשבת הראשונה בקעמפ גן ישראל צפת.

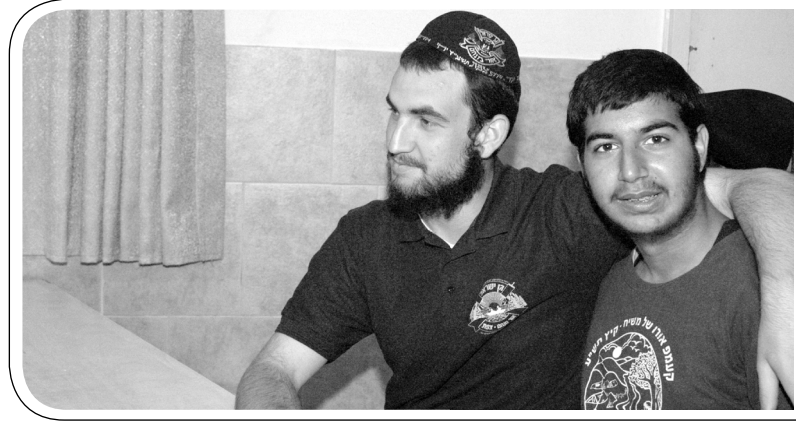
על כך ועוד אי"ה בכתבה הבאה.

מאפן צהורים

תמונות ורגעים
הצדקה קיים

תן כותרת

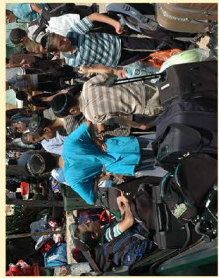
!
המשימה החודשית
 עליך לקנות כרטיס הגרלה על כרטיס טיסה לרבי מלך המשיח שליט"א לחודש תשרי חודש החגים
 באפשרותך לקנות כרטיס הגרלה אצל יי"צ: 052.765.7704

תמונת מצב

במסגרת סדיו זכנסים לנתיבים אהבה לשימור השמחה ..

פתרונות, הערות, רעיונות וכתבות - ניתן לשים בתיבת "צבאות השם".

הצד השני

תמונות ורעגים

